

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: U.C.**, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dříve Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie) se sídlem Praha 4, náměstí. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.9.2010, č.j. CPR-8778-1/ČJ-2010-9CPR-C236,

t a k t o :

- I . Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soud přiznává tlumočnickovi JUDr. Rostislavu Žákovi, bytem Praha 5, U Homolky 123/1, tlumočné ve výši 350,- Kč, které bude vyplaceno z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, Oddělení povolování pobytu (dále též prvoinstanční správní rozhodnutí) ze dne 20.5.2010, č.j. CPPH-088786/CI-2009-60 ve věci zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro jeho rozpor s ust. § 3 ve spojení s § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) s tím, že správní orgán nejednal tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona. K tomu poukázal na znění ust. § 87b odst. 1, § 15a odst. 4 písm. b), § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců v platném znění (dále jen zákon o pobytu cizinců) a skutková

zjištění, a sice, že v průběhu řízení doložil čestné prohlášení obou účastníků řízení (žalobce a jeho družky B. B.) o tom, že sdílí společnou domácnost, 2x foto, osobní doklady obou účastníků řízení, smlouvu o nájmu bytu uzavřenou mezi oběma účastníky a pronajímatelem, doklad o zdravotním pojištění, 2x příjmové pokladní doklady za nájemné uhrazené paní B., potvrzení o společném účtu obou účastníků řízení, záznam o zastavení řízení o správním vyhoštění žalobce a potvrzení o probíhajícím rozvodovém řízení žalobce, protokoly o vyjádření žalobce a jeho družky, ve kterých jednoznačně potvrdili společné sdílení a existenci vztahu, k odvolání doložené čestné prohlášení M. H. a D. K., že znají paní B. a žalobce a mohou dosvědčit sdílení společné domácnosti, množství fotografií ze společného života žalobce a družky v období 2009-2010, jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí. K tomu namítal, že pokud je skutkový stav správnímu orgánu nepochybně znám, neměl by trvat na doložení dalšího dokladu, neboť takový postup by byl přepjatým formalismem a je obecně považován za nepřipustný. Dále poukázal na řízení o správní vyhoštění, které u něj bylo na základě zjištěného skutkového stavu zastaveno, neboť by mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky, tedy vztahu, který je relevantní i pro předmětné řízení. Žalobce tvrdil, že doložil veškeré náležitosti stanovené v § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž za doklad potvrzující účel pobytu resp., že je rodinným příslušníkem občana EU, lze považovat všechny shora uvedené doklady, které byly opatřeny v průběhu správního řízení. S manželkou N. Š. již dlouho nežije, jejich manželství je pouze formálním vztahem a v průběhu řízení ve věci přechodného pobytu probíhalo rozvodové řízení. Předmětem žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu je jenom jeho vztah s paní B. B. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by důvodem pro její zamítnutí byla skutečnost, že žadatel dosud nebyl rozveden s třetí osobou, přestože s tou již dlouhou dobu prokazatelně nežije, ani s ní není v žádném kontaktu. Uplatňování takové skutečnosti ze strany správního orgánu je nezákonné. Správní orgán by měl svůj závěr o tom, že žalobce nemůže splnit podmínku rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odkazem na trvalý manželství, dostatečně zdůvodnit. Protože tomu tak není, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro rozpor s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále namítal, že měl správní orgán zkoumat případnou přiměřenost svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky, když naprosto pominul, že je k tomu v obdobných případech povinen. Odkaz na nedoložení dokladu je nepostačující, správní orgán pominul zjištěný skutkový stav, jednal v rozporu se zásadou materiální pravdy a jeho rozhodnutí je tak i v tomto směru nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.

V závěru namítal porušení ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a ust. § 2, 3, 4, 6 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí.

Při ústním jednání, které probíhalo v nepřítomnosti zástupce žalovaného, žalobce setrval na svých tvrzeních. Zejména akcentoval skutečnost, že s B. B., kterou v žalobě a v průběhu správního řízení označoval jako svou družku, uzavřel dne 10.1.2013 sňatek, neboť se s manželkou N. Š. rozvedl rozhodnutím Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 2.5.2011, č.j. 8C 104/2010-13, v právní moci dne 23.8.2011. Dokumenty, prokazující tyto

skutečnosti, tj. oddací list a rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové, navrhl jako důkaz, stejně tak navrhl dokazování souborem fotografií č. 1-22, které zaznamenávají průběh svatby s B. B. Soud návrhům těchto důkazů nevyhověl, neboť skutkový stav, který byl správními orgány obou stupňů zjištěn a který je rozhodující pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, byl dostatečně zjištěn, přičemž listiny a fotografie jsou z období, které následovalo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a žalovaný k nim při svém rozhodování nemohl přihlídnout. Stejně tak k nim nemůže přihlídnout soud rozhodující ve správním soudnictví, neboť je vázán ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle ust. § 87b odst. 1, 2 téhož zákona rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce 13) společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat policii o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. (2) K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.

Podle ust. § 87e odst. 1 téhož zákona na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Policie žádost dále zamítne, jestliže žadatel a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, b) je zařazen do informačního systému smluvních států, nebo c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 3), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Podle ust. § 87d odst. 1 písm. a) téhož zákona Policie žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže a) žadatel nepředloží náležitosti stanovené zákonem, b) žadatel se stal neodůvodnitelnou zátěží systému sociální péče, systému příspěvku na péči nebo systému pomoci v hmotné nouzi České republiky (§ 106 odst. 3), s výjimkou osob, na které se vztahuje přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, c) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, d) je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154).

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb. o rodině (dále jen zákon o rodině) v rozhodném znění manželství je trvalé společenství muže a ženy založené zákonem stanoveným způsobem.

Podle ust. § 18 téhož zákona muž a žena mají v manželství stejná práva a stejné povinnosti. Jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí.

Podle ust. § 2 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 4 správního řádu veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. (2) Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. (3) Správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. (4) Správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle ust. § 6 správního řádu správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80). (2) Správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro jeho rozpor s ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a rozpor s ust. § 2, 3, 4, 6 a § 68 odst. 3 správního řádu, kdy nesouhlasil s názorem žalovaného, že nedoložil náležitosti stanovené zákonem o pobytu cizinců. Tvrdil, že splňuje podmínku ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť s manželkou N. Š. již dlouho nežije, jejich manželství je pouze formální, probíhá

rozvodové řízení a předmětem jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu je jeho vztah s paní B. B., s níž sdílí i společnou domácnost. Okolnost, že dosud nebyl rozveden s třetí osobou, se kterou dlouhodobě prokazatelně nežije ani s ní není v žádném kontaktu, nemá oporu v zákoně o pobytu cizinců. Žalovaný by měl své tvrzení o nesplnění podmínky ust. § 15a odst. 4 písm. b) žalobcem konkrétně odůvodnit poukazem na ustanovení zákona, jelikož se tak nestalo, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

K tomu z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podal dne 9.9.2009 u cizinecké policie žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, k níž doložil fotografie, prokazující jeho společné soužití s B. B., čestné prohlášení, kterým B. B. uděluje plnou moc Mgr. Marku Sedlákově k zastupování ve věcech spojených s řízením o správním vyhoštění a povolení k přechodnému pobytu žalobce, plnou moc B. B. k zastupování Mgr. Markem Sedlákem v tomto řízení, čestné prohlášení B. B., že s žalobcem sdílí společnou domácnost na adrese Praha 8, Podlípného 810/14 a čestné prohlášení žalobce o tomtéž, občanský průkaz B. B. a cestovní doklad žalobce. Dále je součástí spisového materiálu sdělení Okresního soudu v Trutnově (dále jen OS) o tom, že u něj bylo vedeno řízení o rozvodu manželství žalobce s paní N. Š. pod sp.zn. 6C 87/2009, v němž byl návrh manželky žalobce na rozvod manželství usnesením ze dne 7.4.2010 odmítnut, neboť manželka žalobce neodstranila vady žaloby a bez předchozí omluvy se nedostavila ani k jednání, které bylo nařízeno na 7.4.2010. Usnesení nabylo právní moci dne 18.5.2010 a manželství žalobce s paní N. Š. tak v době rozhodování správních orgánů obou stupňů trvalo. K výzvě správního orgánu I. stupně (ze dne 1.10.2009) žalobce doložil doklad o zdravotním pojištění, o zajištění ubytování, smlouvu o nájmu bytu, příjmové pokladní doklady za nájemné uhrazené B. B., kopii potvrzení o disponující osobě na účtu. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 25.5.2010 tak, že žádost žalobce podle § 87e odst. 1 ve vazbě na § 87d odst. 1 písm. a) zamítl. V rozhodnutí zdůraznil, že k datu vydání rozhodnutí účastníci, ani jejich zástupce, nevyužili práva a možnosti seznámit se s podklady, nevyjádřili se ani nesdělili nové skutečnosti. Dále poukázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES (dále jen Směrnice), podle které členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan unie řádně doložený trvalý vztah s tím, že v ČR se typicky jedná o vztah druha a družky. U žalobce bylo zjištěno, že jeho manželství s N. Š. nebylo rozvedeno a je stále ženatý. K tomu prvoinstanční správní orgán poukázal na ust. § 18 zákona o rodině a dospěl k závěru, že na soužití žalobce s družkou B. B. nelze nahlížet ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť za trvání manželství nemůže mít žalobce s jiným občanem EU trvalý vztah, obdobný vztahu rodinnému. Žalobce tedy nepředložil doklad potvrzující jeho postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 87 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a tato skutečnost je důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle shora citovaných zákonných ustanovení. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince s přihlédnutím k článku 28 odst. 1 směrnice a dospěl k závěru, že k takovému zásahu nedojde, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce na území ČR takové vazby měl. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a doplnil podklady pro rozhodování správního orgánu o prohlášení M. H. před advokátem Mgr. Jakubem Krausem o tom, že osobně zná B. B. a žalobce, kteří žijí na adrese Novovysočanská, Praha 9 ve společné domácnosti, prohlášení D. K. učiněné před stejným advokátem o tomtéž, 3 kusy fotografií léto 2010 - festival United Islands of Prague, 5 kusů fotografií červenec 2010 s matkou B. B. a jejím přítelem na obědě, 4 kusy fotografií zima 2010 večere žalobce a B. B. s jejím bratrem a jeho přítelkyní, 8 kusů fotografií léto 2010 Žluté lázně, 5 kusů fotografií jaro 2010 velikonoční trhy Praha, 3 kusy fotografií zima 2009 noční Karlův most, 4 kusy fotografií a 3 lístky z výstavy červenec 2010, výstavy v galerii Malostranská beseda a

procházka Prahou. V odvolání argumentoval žalobce obdobně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění přisvědčil skutkovým zjištěním a právním závěrům správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že spisovým materiálem bylo prokázán postup správního orgánu I. stupně v souladu s § 3 správního řádu, neboť žalobce nedoložil doklad, kterým by potvrdil podmínku rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť nebyla zpochybněna existence sdílení společné domácnosti žalobce s B. B. Nebylo však prokázáno, že se jedná o trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a to vzhledem k tomu, že žalobce je ženatý a má trvalý vztah rodinný s občanem EU paní N. Š. Mimomanželské soužití s paní B. B. nemůže podmínku § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců naplnit. Rozvod manželství, ač jej zástupce žalobce v odvolání tvrdil, nebyl ke dni vydání odvolacího rozhodnutí doložen. Současně z informačních systémů policie ve smyslu § 158 zákona o pobytu cizinců vyplynulo, že paní N. Š. se žalobcem dosud rozvedena nebyla. Žalovaný zdůraznil, že k posouzení splnění ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být doloženy obě podmínky, tj. jak existence společné domácnosti, tak trvalost vztahu obdobnému vztahu rodinnému, což se nestalo, pro existující manželství žalobce s N. Š. Žalovaný konstatoval, že ust. § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona reaguje na článek 3 bod 2 písm. b) směrnice s tím, že skutečnost, že se v konkrétním případě bude jednat o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem EU, bude muset tato osoba správnímu orgánu nezpochybnitelným způsobem doložit. K tomuto účelu nelze použít formu čestného prohlášení. Žalovaný uzavřel, že žalobce nemůže pro účely zákonného pobytu cizince, resp. § 15a, mít s občanem EU trvalý vztah rodinný a současně trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a současně si na základě takové skutečnosti nárokovat povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Žalovaný se dále zabýval i otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K tomu poukázal na Ústavu ČR, Listinu základních práv a svobod a individuální okolnosti případu.

Soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou. Je tomu tak proto, že žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle ust. § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. jako rodinný příslušník občana EU, který sám není občanem EU a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem EU. Podle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení je v žádosti povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 (cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování) s výjimkou náležitosti pod písm. b) (doklad potvrzující účel pobytu) a dále doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU. Podle ust. § 15a odst. 4 písm. b) citovaného zákona se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU obdobně použijí i na cizince, který má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Mezi účastníky je nesporný skutkový stav, že žalobce prokázal splnění náležitostí § 87b odst. 1, 2 ve spojení s § 87a odst. 2 s výjimkou předložení dokladů potvrzujících, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a téhož zákona. K tomu žalobce tvrdil a prokázal (fotografie, prohlášení, doklady o zajištění ubytování, nájemní smlouvou, dokladem o zdravotním pojištění, doklady o úhradě nájemného apod.), že s paní B. B. žil v době rozhodování správních orgánů obou stupňů ve společné domácnosti. To je však pouze jedna ze dvou podmínek, které ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců vymezuje. Druhou podmínkou je, aby měl žalobce jako žadatel s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému. Podle skutkového stavu tak, jak vyplynul z podkladů opatřených správním orgánem v průběhu správního řízení, trvalo do doby rozhodování správních orgánů obou stupňů manželství žalobce s paní N. Š. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že na manželství je třeba z hlediska zákona o pobytu cizinců a zákona o rodině hledět jako na

trvalé společenství muže a ženy (§ 1), kteří mají stejná práva a povinnosti, jsou povinni žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí (§ 18 téhož zákona), tedy jako na svazek, jehož základním rysem je znak trvalosti. Žalobce proto nemůže úspěšně žádat o udělení přechodného pobytu podle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců za situace, kdy má trvalý vztah založený sňatkem s občanskou EU N. Š. Vztah, který měl žalobce v době rozhodování správních orgánů obou stupňů k B. B., tj. vztah obdobný k vztahu družskému, by však stejně nemohl být v době rozhodování správních orgánů chápán jako vztah ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tento vztah totiž musí být podle ustálené judikatury správních soudů definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný. Musí se jednat o vztah analogický vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak jej zákon v souladu se směrnicí vymezuje, tj. vztah rodiče – děti, prarodiče – děti. Naproti tomu za rodinného příslušníka, tudíž ani za vztah rodinný, není považován vztah bratr – sestra, tím méně vztah bratranec – sestřenice (srovnej rozsudek NSS ze dne 16.4.2010, č.j. 5As 6/2010-63). Jestliže tedy judikatura správních soudů nepočítá se vztahem obdobným vztahu rodinnému u bratra a sestry, resp. bratrance a sestřenice, nelze pod obdobný vztah zařadit vztah druha a družky, jak je tomu v projednávané věci. Z důvodů uvedených shora žalobce nemohl prokázat splnění této podmínky zákona o pobytu cizinců ani důkazy navrženými při ústním jednání před soudem.

Soud nemohl vejít ani na námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z jeho obsahu je patrné, že v něm žalovaný uvedl důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, přičemž soud podotýká, že odvolání směřovalo proti výroku prvoinstančního správního rozhodnutí, aniž by se žalobce či jeho zástupce před jeho vydáním s podklady seznámili, uplatnili svá vyjádření či navrhli doplnění o nové skutečnosti.

Soud nezjistil ani nerespektování základních zásad správního řízení (§ 2, 3, 4 a 6 správního řádu). Podle stanoviska soudu správní orgány naopak svým povinnostem, vyplývajícím z uvedených základních zásad správního řízení, dostály, neboť zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přitom postupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. dbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, umožnily dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy a rovněž podklady potřebné pro rozhodnutí z části získaly z úřední evidence, kterou vedou. U žalobce pak v souladu se zákonem o pobytu cizinců požadovaly prokázat náležitosti jeho žádosti o přechodný pobyt, které sami nemohly opatřit.

Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť ust. § 87d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinnost správního orgánu zvažovat přiměřenost dopadu jeho rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života dotčených osob neukládá. Žalovaný správní orgán, jakož i správní orgán I. stupně, se posouzením této otázky přesto zabývaly a byť stručně, ale výstižně, uvedly důvody, pro které zásah do soukromých a rodinných sfér účastníků řízení neshledaly, přičemž tyto důvody tvoří podstatu okolností, pro které byla žalobcova žádost zamítnuta. Jejich závěry proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Na základě shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Soud podle ust. § 59 odst. 2, věta první s.ř.s přiznal tlumočnickovi za provedení tlumočnický úkon částku 350,- Kč (§ 17 odst.1, pol. 1 vyhl.č. 37/1967 Sb.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. února 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.